

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Bohuslava Hnízдила, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Václava Novotného, a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **S. – U., s. s. s r. o.**, zastoupené JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Zítkova 9, 412 01 Litoměřice, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, 400 21 Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 3. 1. 2006, č. j. 59 Ca 82/2005 - 38,

t a k t o :

- I. **Vymezí-li daňový subjekt v daňovém řízení rozsah zmocnění zvoleného zástupce „zastupováním ve věci platebního výměru na daň z přidané hodnoty“ označeného dále konkrétními údaji o názvu správce daně, datu vydání platebního výměru, číslu jednacím a demonstrativním výčtem předpokládaných úkonů, jde o neomezenou plnou moc (§ 10 odst. 3 poslední věta zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků).**
- II. **Pokud správce daně přesto v takovém případě bez dalších vlastních zjištění ve smyslu ustanovení § 31 odst. 8 písm. b) citovaného zákona považuje plnou moc za omezenou a doručuje své rozhodnutí dle ustanovení § 17 odst. 7 téhož zákona jak daňovému subjektu (zde jako příjemci), tak i jeho zástupci, nemůže být k újmě daňovému subjektu, podá-li proti tomuto rozhodnutí žalobu ve lhůtě odvozené od okamžiku, kdy mu bylo toto rozhodnutí doručeno.**
- III. **Věc se vrací k projednání a rozhodnutí prvnímu senátu.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný svými rozhodnutími ze dne 13. 5. 2005, č. j. 16601/1/130/03, č. j. 4669/1/130/05, č. j. 4669/2/130/05 a č. j. 4669/3/130/05 zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutím Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 17. 6. 2003 a ze dne 19. 11. 2004 týkajícími se dodatečného vyměření daně z přidané hodnoty. Žalovaný konkrétně rozhodnutím ze dne 13. 5. 2005, č. j. 16601/1/130/03, zamítl odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 17. 6. 2003, č. j. 60778/03/187910/1291; rozhodnutím z téhož dne č. j. 4669/1/130/05 zamítl odvolání proti rozhodnutí správce daně, kterým bylo částečně vyhověno odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 17. 6. 2003, č. j. 60791/03/187910/1291; rozhodnutím č. j. 4669/2/130/05 zamítl odvolání proti rozhodnutí správce daně, kterým bylo částečně vyhověno odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 17. 6. 2003,

č. j. 60793/03/187910/1291; konečně pak rozhodnutím č. j. 4669/3/130/05 zamítl odvolání proti rozhodnutí správce daně, kterým bylo částečně vyhověno odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 18. 6. 2003, č. j. 60859/03/187910/1291.

Uvedená rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobami. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, tyto žaloby nejprve usnesením spojil do jednoho řízení; v záhlaví tohoto rozhodnutí blíže označeným usnesením pak tyto žaloby odmítl. Toto usnesení zdůvodnil zejména tím, že všechna napadená rozhodnutí byla žalobkyni doručena dne 2. 6. 2005, avšak již dne 18. 5. 2005 byla doručena jejímu zástupci JUDr. Ing. Vladimíru Nedvědovi. Žalobkyně tomuto zástupci udělila dne 2. 7. 2003 plné moci k zastupování ve věcech jednotlivých platebních výměrů na daň z přidané hodnoty Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou č. j. 60778/03/187910/1291, č. j. 60791/03/187910/1291, č. j. 60793/03/187910/1291 a č. j. 60859/03/187910/1291. Každá z uvedených plných mocí byla formulována tak, že zástupce zmocňovala zastupovat žalobkyni ve věcech příslušného platebního výměru a vykonávat všechny právní úkony, které žalobkyni přísluší a s tím souvisí, zejména podávat žádosti, odvolání, přijímat písemnosti, jednat s pracovníky správce daně. Krajský soud dospěl i s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Afs 10/2005 - 86 (č. 574/2005 Sb. NSS), k závěru, že výše uvedené plné moci byly neomezené ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“). Žalovaný byl tedy podle názoru krajského soudu povinen v souladu s ustanovením § 17 odst. 7 daňového řádu doručit svá rozhodnutí pouze zástupci žalobkyně; ode dne doručení tomuto zástupci pak počala běžet dvouměsíční lhůta k podání žalob, která skončila dne 18. 7. 2005. Žaloby byly proto podány opožděně a krajský soud je postupem podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení krajského soudu brojila žalobkyně (stěžovatelka) včas podanou kasační stížností, ve které nejprve uvedla, že v ustanovení § 10 odst. 3 daňového řádu je konstruována právní fikce neomezené plné moci; současně podle ustanovení § 31 odst. 8 písm. b) téhož zákona správce daně prokazuje existenci skutečností rozhodných pro užití právní domněnky nebo právní fikce. Správce daně tedy pro užití právní fikce neomezené plné moci prokazuje absenci rozsahu zmocnění nebo nepřesného zmocnění, resp. má-li správce daně v úmyslu použít právní fikci neomezené plné moci, je povinen prokázat, že existují skutečnosti uvedené ve větě poslední citovaného ustanovení § 10 odst. 3 daňového řádu, tedy že plná moc je rozsahem bezobsažná nebo nepřesná. Vzhledem k tomu, že správce daně tyto skutečnosti neprokazoval, právní fikce neomezené plné moci v daňovém řízení nebyla užita, a příslušné plné moci proto nebyly neomezené. Pokud správce daně neužil právní fikci neomezené plné moci, nemůže soud bez provedení dokazování vyřešit otázku právní fikce neomezené plné moci a dospět k závěru, že mělo být doručováno pouze zástupci.

Soud proto v napadeném rozhodnutí podle stěžovatelky dospěl k nesprávnému závěru, že předmětné plné moci jsou neomezené, a to navíc bez jednání a provedení dokazování, přestože podle daňového řádu musí být existence skutečností rozhodných pro užití právní fikce prokázána správcem daně a v tomto případě se tak nestalo. Jak stěžovatelka dále konstatuje, lhůta pro podání žaloby tak byla zachována. Dále stěžovatelka odkázala i na ustanovení § 10 odst. 1 daňového řádu, podle kterého může správce daně ustanovit fyzické osobě zástupce pro daňové řízení, který je nepochybně co do rozsahu zastoupení ve stejné pozici jako by byl opatrovník ustanovený soudem; takový zástupce tedy zastupuje daňový subjekt (fyzickou osobu) bez ohledu na konkrétní (určité) daňové řízení. Podle žalobkyně se spojení „pro daňové řízení“ uvedené v ustanovení § 10 odst. 1 daňového

řádu obsahově shoduje se stejným slovním spojením obsaženým v ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona, tedy že se nejedná o konkrétní (určité) daňové řízení, ale jedná se o daňové řízení ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 2 odst. 1 daňového řádu, tedy řízení o daních, přičemž pojem daně je uveden v § 1 odst. 1 citovaného zákona. Skutečnost, že správce daně prokazuje existenci skutečností rozhodných pro užití neomezené plné moci tak znamená, že zástupce zastupuje ve všem, co je předmětem daňového řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný pouze odkázal na svá výše uvedená rozhodnutí a na svoje vyjádření k žalobě. Připomněl dále, že krajský soud posoudil plnou moc jako neomezenou, a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a v tomto duchu také pokračoval v dalším řízení.

První senát Nejvyššího správního soudu, jemuž byla věc v souladu s rozvrhem práce přidělena, dospěl při předběžném posouzení věci k závěru, že postup krajského soudu nebyl v souladu se zákonem. Podle názoru prvního senátu totiž předmětnou plnou moc není možné posoudit jako neomezenou, jestliže je koncipována pro právní úkony související s určitým platebním výměrem. Tento závěr je zejména podpořen skutečností, že institut plné moci je v daňovém řádu koncipován odlišně od tradičně chápané plné moci podle jiných předpisů, např. občanského soudního řádu; zatímco daňový řád požaduje v případě omezené plné moci přesné definování jejího rozsahu, občanský soudní řád v případě jiné než tzv. procesní plné moci požaduje uvedení příslušných úkonů, na něž má být plná moc omezena. Proto může být rozsah omezené plné moci dle daňového řádu vymezen i jiným způsobem, než výslovným uvedením právních úkonů, k nimž je zmocněnec zmocněn, např. vztažením takové plné moci k určitému platebnímu výměru.

Jak ovšem první senát zjistil, výše uvedený právní názor, o který hodlal své rozhodnutí opřít, je v rozporu s právním názorem vysloveným sedmým senátem zdejšího soudu. Tento senát totiž ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Afs 10/2005 - 86 (č. 574/2005 Sb. NSS), mimo jiné uvedl, že pod omezenou plnou mocí lze chápat pouze takovou plnou moc, která má vymezený rozsah zmocnění, tj. musí v ní být přesně specifikovány úkony, které je zmocněnec oprávněn vykonat, tedy např. nahlédnout do spisu, sepsat odvolání apod. Jestliže je však rozsah plné moci vymezen tak, že zástupce je zmocněn ve věci daňového řízení ohledně určitých platebních výměrů, je nutné takovou plnou moc posuzovat jako neomezenou, na jejímž základě může zmocněnec v konkrétním daňovém řízení konat veškeré úkony. S tímto uvedeným názorem se první senát neztotožnil.

První senát však nebyl bez dalšího oprávněn zaujmout odlišný právní názor odchylující se od dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (představované citovaným rozhodnutím sedmého senátu), a proto svým usnesením ze dne 11. 4. 2007, č. j. 1 Afs 39/2006 - 65, předložil věc (spornou právní otázku) v souladu s § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), k projednání a rozhodnutí rozšířenému senátu.

Rozšířený senát při posouzení sporné právní otázky vyšel v první řadě ze znění ustanovení § 10 odst. 3 daňového řádu, ze kterého se podává, že daňový subjekt, jeho zákonný zástupce nebo ustanovený zástupce, se může dát zastupovat zástupcem, jehož si zvolí. V téže věci může mít současně jen jednoho zástupce. Zástupce jedná v rozsahu plné moci udělené písemně nebo ústně do protokolu; není-li rozsah zmocnění vymezen nebo není-li vymezen přesně, je tato plná moc pro daňové řízení neomezená. Na posouzení omezenosti či neomezenosti plné moci se poté váže také ustanovení § 17 odst. 7 daňového

řádu týkající se doručování; podle tohoto ustanovení, má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Pokud má zástupce příjemce plnou moc omezenou na určité úkony, doručuje se písemnost vztahující se k takovým úkonům příjemci i jeho zástupci. Má-li příjemce osobně v daňovém řízení něco vykonat, doručuje se písemnost jemu i jeho zástupci.

Rozšířený senát musel nejprve uvážit, zda se v projednávané věci skutečně jednalo o omezenou nebo neomezenou plnou moc. Podle názoru prvního senátu totiž v dané věci postupoval krajský soud chybně, když předmětnou plnou moc posoudil jako neomezenou; první senát v té souvislosti zejména připomněl důsledek, který daná skutečnost měla, tedy že příslušné rozhodnutí mělo být doručováno pouze zástupci stěžovatelky, a tudíž krajský soud pohlížel na žalobu jako na opožděnou.

V tomto ohledu nicméně rozšířený senát nepovažuje za nezbytné setrvat na vzájemném posuzování omezenosti či neomezenosti předmětné plné moci v úzké souvislosti s rozhodnutím krajského soudu o odmítnutí žaloby (doručení rozhodnutí stěžovatelce a běh lhůty pro podání žaloby). Oba nastíněné výkladové problémy, tedy zda se v projednávání věci jedná o (ne)omezenou plnou moc na straně jedné, a zda byl postup krajského soudu v této věci (odmítnutí žaloby) správný, je vhodnější posoudit samostatně.

Plná moc ve světle shora citovaných ustanovení daňového řádu může být v zásadě dvojího charakteru: buď je omezená, tedy taková, kdy je přesně určen její rozsah, nebo neomezená, zjednodušeně řečeno ve všech ostatních případech. Pro posouzení omezenosti plné moci je tak i na základě citovaného ustanovení daňového řádu v první řadě určující skutečnost, zda je nějakým způsobem vymezen její rozsah. Otázkou vymezení rozdílů mezi omezenou a neomezenou plnou mocí se pak ve své rozhodovací činnosti věnoval též Ústavní soud. Ve svém v tomto ohledu zřejmě nejdůležitějším nálezu (na který ostatně odkázal jak sedmý senát ve svém rozsudku, tak i první senát v usnesení o předložení věci rozšířenému senátu) ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01 (č. 15/2003 Sb. ÚS), Ústavní soud zejména konstatoval, že *„právní teorie i praxe rozlišují různé druhy plné moci, resp. obsahu a rozsahu zástupcova oprávnění, podle různých kritérií. Jde např. o všeobecnou (generální) plnou moc, která opravňuje zmocněnce ke všem právním úkonům, nebo zvláštní (speciální) plnou moc omezující se pouze na některé právní úkony, popř. některý druh právních úkonů či pouze jediný právní úkon. Kromě případů, kdy zákon výslovně požaduje speciální plnou moc k určitému právnímu úkonu (např. k odmítnutí dědictví), je věcí zmocnitele, zda ke každému právnímu úkonu, jenž má být učiněn v jeho zastoupení, vystaví zmocněnci zvláštní plnou moc, či zda mu udělí všeobecnou plnou moc. Každý druh plné moci může být omezený nebo neomezený. Podle neomezené plné moci může zmocněnec provést příslušné právní úkony podle svého volného uvážení, zachováváje povinnosti zmocněnce, v omezené plné moci má dány směrnice, jak má postupovat. V každém případě musí být z plné moci zřejmý rozsah oprávnění zmocněnce; rozhodující je proto obsah plné moci a omezení daná inter partes nemají vůči třetím osobám žádnou právní relevanci“*. Na základě shora uvedeného nálezu lze tedy ještě hovořit o dalším významném kritériu pro hodnocení omezenosti či neomezenosti plné moci v podobě existence či neexistence směrnic, kterými by se měl zástupce řídit.

V dané věci proto bylo třeba také nejdříve posoudit, zda v předmětné plné moci byly, slovy citovaného nálezu Ústavního soudu, zástupci *„dány směrnice, jak má postupovat“*. Daňový řád přitom v této souvislosti nestanoví, jakou konkrétní formu

či podobu mají takové „směrnice“ či stanovení rozsahu mít, tedy zda má jít o vymezení prostřednictvím vyjmenování jednotlivých úkonů, ke kterým je zmocněnec oprávněn, či zda lze rozsah dostatečně přesně vymezit např. časově, místně či instančně apod. V projednávané věci stěžovatelka udělila svému zástupci dne 2. 7. 2003 plné moci k zastupování ve věcech jednotlivých platebních výměrů v reprodukční části tohoto rozhodnutí blíže označených na daň z přidané hodnoty Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou. Každá z uvedených plných mocí byla formulována tak, že zástupce zmocňovala zastupovat stěžovatelku ve věcech příslušného platebního výměru a vykonávat všechny právní úkony, které stěžovatelce *„přísluší a s tím souvisí, zejména aby podával žádosti, odvolání, přijímal písemnosti, jednal s pracovníky správce daně“*. Z takto formulovaných plných mocí nicméně skutečně není zřejmé, že by obsahovaly nějaké konkrétní směrnice (příkazy), jak má zástupce stěžovatelky postupovat. Shora již citované ustanovení § 10 odst. 3 daňového řádu přitom poměrně striktně stanoví, že není-li rozsah plné moci vymezen nebo není-li vymezen přesně, jedná se o plnou moc pro daňové řízení neomezenou.

Při aplikaci citovaného ustanovení na projednávanou věc pak nelze dojít k jinému závěru, než že zástupce stěžovatelky byl pověřen pro zastupování v daňovém řízení neomezeně. Omezená plná moc totiž skutečně musí obsahovat všechny přesně specifikované úkony, které je zmocněnec oprávněn vykonávat. Jak je ze shora citovaných plných mocí udělených stěžovatelkou zřejmé, byly úkony, k nimž byl zmocněnec podle těchto plných mocí oprávněn, vymezeny jen ve velmi obecné rovině a navíc prostřednictvím demonstrativního výčtu. Rozšířený senát je ovšem v tomto ohledu přesvědčen, že přesné vymezení rozsahu zmocnění ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 daňového řádu se s použitím metody demonstrativního výčtu úkonů, ke kterým byl zástupce stěžovatelky zmocněn, v žádném případě neslučuje. Takový náhled na citované ustanovení daňového řádu přitom rozhodně nelze považovat za užití „prostého gramatického výkladu“ ve smyslu již ustálené judikatury Ústavního soudu; nevyvratitelná domněnka stanovená v § 10 odst. 3 daňového řádu totiž jiný (než rozšířeným senátem použitý) výklad nepřipouští.

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci předmětné plné moci neobsahovaly ani konkrétní směrnice (příkazy), kterými by byl zástupce stěžovatelky vázán, ani přesné vymezení rozsahu zmocnění zástupce ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 daňového řádu, je proto ve světle uvedených úvah třeba považovat dané plné moci za neomezené. Rozšířený senát tedy nedal za pravdu argumentaci prvního senátu a přiklonil se k právnímu názoru vyslovenému v rozhodnutí sedmého senátu; jinak řečeno pro to, aby byla plná moc podle daňového řádu omezená, byt' tuto podmínku daňový řád nijak výslovně nevymezuje, musí v ní být uvedeny pokyny od zmocnitele, jak má být taková plná moc vykonávána, a musí být přesně vymezen její rozsah.

Vymezí-li proto daňový subjekt v daňovém řízení rozsah zmocnění zvoleného zástupce pouze zastupováním ve věci platebního výměru na daň z přidané hodnoty označeného dále konkrétními údaji o názvu správce daně, datu vydání platebního výměru, číslu jednacím a demonstrativním výčtem předpokládaných úkonů, jedná se na půdorysu právní úpravy této daně, kde zdaňovacím obdobím je kalendářní měsíc, o dostatečně vymezené samostatné řízení, a tedy o neomezenou plnou moc.

V druhé části výše naznačeného právního problému, tedy zda postupoval krajský soud správně, když v projednávané věci žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného jako opožděnou odmítl, nicméně rozšířený senát nemohl dát za pravdu sedmému senátu v tom ohledu, že *„dle ustanovení § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků je právně*

účinným pouze doručení zástupci stěžovatele. Důvody, pro které správní orgán doručoval i stěžovateli, jsou pro spornou otázku nevýznamné... Skutečnost, že žaloba byla odmítnuta, je možno připsat pouze na vrub stěžovateli, neboť to byl on, kdo k jejímu podání zmeškal lhůtu.“ Takový výklad citovaného ustanovení daňového řádu nepovažuje rozšířený senát za správný.

V této souvislosti je nutno považovat za zcela zásadní zejména tu skutečnost, že jako neomezenou posoudil předmětnou plnou moc až krajský soud v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného (na základě tohoto posouzení ostatně také krajský soud žaloby odmítl). Žalovaný totiž žalobou napadená rozhodnutí doručoval jak stěžovateli, tak i jejímu zástupci, a díky tomuto postupu podle ustanovení § 17 odst. 7 věty druhé daňového řádu tak nepochybně stěžovatelka mohla nabýt dojmu, že daná plná moc je plnou mocí omezenou. Ačkoliv v obecné rovině pochopitelně nelze odmítnout tvrzení, že v případě zastoupení účastníka řízení zástupcem s neomezenou plnou mocí je nutno posuzovat lhůtu pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) v návaznosti na doručení napadeného rozhodnutí zástupci účastníka (a nikoliv tedy účastníku samotnému), svědčí konkrétní skutkové okolnosti v projednávané věci spíše opačnému závěru, než který zaujal krajský soud a v obdobné právní věci též sedmý senát Nejvyššího správního soudu.

Shora nastíněná aplikace příslušných ustanovení daňového řádu by totiž představovala toliko formální aplikaci práva v neprospěch účastníků řízení; lze přitom mít důvodné pochyby o souladu takového postupu zejména s právem na soudní a jinou právní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu považuje také za vhodné odkázat i na nález Ústavního soudu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 239/03 (č. 129/2003 Sb. ÚS), ve kterém Ústavní soud mimo jiné v souvislosti s posuzováním plných mocí udělených v daňovém řízení poznamenal, že *„byla-li v daňovém řízení udělena plná moc pouze pro zastupování v odvolacím řízení, nelze ji považovat za plnou moc udělenou pro celé řízení ve smyslu ustanovení § 17 odst. 7 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Nesprávná interpretace tohoto ustanovení obecným soudem vedoucí k chybné aplikaci ustanovení § 250b odst. 1 o. s. ř., a tím k následnému zastavení řízení, představuje odeprání práva na přístup k soudu v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“* Závěr uvedený v citovaném nálezu je podle rozšířeného senátu nepochybně možno požit jako podpůrný argument i v projednávané věci, byť zde samozřejmě nedošlo k chybné interpretaci předmětného ustanovení daňového řádu krajským soudem.

Interpretace sporných výkladových otázek vyvstávajících z jednotlivých ustanovení právních (procesních) předpisů v neprospěch účastníků řízení se pak přičítá nejen výše uvedenému principu obsaženému v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ale je též v rozporu i s již ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 As 49/2004 - 83 (www.nssoud.cz), se tak mimo jiné například podává, že *„poplatníku nemůže být přičítána k tíži nedostatečnost, nejasnost, nevhodnost či jiná nedokonalost právní úpravy.“*

Závěrem je tak možné konstatovat, že pokud správce daně v projednávané věci neomezenou plnou moc bez dalších vlastních zjištění ve smyslu ustanovení § 31 odst. 8 písm. b) daňového řádu považoval za plnou moc omezenou a doručoval svoje rozhodnutí dle ustanovení § 17 odst. 7 téhož zákona jak stěžovateli (zde jako příjemci), tak i jejímu zástupci, nemůže být v dané věci k újmě stěžovatelky, podá-li proti tomuto rozhodnutí žalobu ve lhůtě odvozené od okamžiku, kdy jí bylo uvedené rozhodnutí

žalovaného doručeno. Lhůta pro podání žaloby v takovém případě zůstane zachována. Nelze totiž v žádném případě přičítat omyl správce daně (tedy že rozhodnutí zaslal jak stěžovateli, tak i zástupci stěžovatele) k tíži samotného stěžovatele; takový postup by byl zcela nepochybně v hrubém rozporu s výše uvedenými ústavními principy a zásadami. Rozšířený senát navíc v této souvislosti upozorňuje také na to, že podobný právní závěr v mezidobí již zaujal i osmý senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2007, č. j. 8 Afs 160/2005 - 99 (www.nssoud.cz), přičemž ovšem neshledal nesoulad svého názoru s citovaným rozsudkem sedmého senátu.

Rozšířený senát tedy v dané věci posoudil předloženou spornou právní otázku spočívající v názoru na posouzení neomezenosti či omezenosti plné moci podle daňového řádu, v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu rozhodl usnesením jen o této otázce a věc vrací prvnímu senátu Nejvyššího správního soudu, který o ní rozhodne v souladu s právním názorem vysloveným v tomto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu